

forbundne Byrder". Det er netop det, de københavnske Sygekassemedlemmer har vist. De har vist Redebondhed til at bære den store Part af de med Forsikringen forbundne Byrder. Skal dette da ikke støttes; skal dette da belønnes med, at man tager noget fra dem i den Anledning? Mig forekommer dette hverken retfærdigt eller stemmende med den ærede Ordførers eller det ærede Flertals Motivering, og jeg beklager dette saa meget mere, som det atter er en af disse Lovgivningsbestemmelser, der sætter Skel mellem Land- og Bybefolkningen og tjener til at stille disse to store Dele af Befolkningen, der bør samvirke, og hvis Interesser i Virkeligheden falder sammen, op mod hinanden. Det er ikke rigtigt at føre en saadan Politik, som Københavnerne maa anse for fjendtlig mod sig, fordi den ligefrem tager Penge ud af Lommen paa dem for at give dem til andre.

Nu skal jeg selvfølgelig under skyldigt Hensyn til den højtærede Formand og til Forretningsordenen ikke komme ind paa, hvad der er foregaaet i Udvalget, men jeg maa have Lov til at nævne, fordi jeg her udelukkende kan holde mig til Udtalelser, som er faldne her i Salen fra det ærede Medlem, som kan tilskrive sig Æren af, at Flertallet har opstillet sit særlige Ændringsforslag — eller jeg vil hellere udtrykke det saaledes for paa ingen Maade at komme ind paa Udvalgsforhandlinger: det ærede Medlem, hvis sociale Syn har sejret ved denne Lejlighed, er det ærede Medlem fra Gudme (Ravn). Jeg maa da sige, at det har undret mig i høj Grad at se, hvordan dette ærede Medlems social-politiske Synspunkt kun har eet Sidestykke i Verden mig bekendt, nemlig den afdøde engelske Forfatter Oscar Wildes. Oscar Wilde var en forfinet og raffineret Patricier, en Mand, som følte sig i høj Grad stødt ved det blotte Syn af en, som ikke var manicuret et Par Timer i Forvejen. Naar jeg sammenstiller det ærede Medlem fra Gudme med ham, vil man altsaa kunne se, at det er Mænd af vidt forskellig Støbning, og dog er der stor aandelig Overensstemmelse mellem dem, idet Oscar Wilde er den eneste, mig bekendt, der har forfægtet det Synspunkt, som han har udtrykt ved den paradoksale Ytring, at det sociale Spørgsmaal vilde sikkert let kunne løses, hvis Armoden ikke var saa hæslig. Jeg har det Indtryk, at det ærede Medlem fra Gudme ligeledes finder Armoden hæslig, den gaar ham paa Nerverne, navnlig naar den fremtræder i københavnsk Klædebon, og skønt Oscar Wilde var et Hovedstadsbarn, er det mærkeligt, at hans Efterfølger

i den danske Rigsdag væsentlig føler sit Synspunkt bestemt ud fra en — ikke helt forklarlig — jeg vil nødig bruge for stærke Udtryk — Aversion mod os stakkels Københavnerne.

Muligt har dog ogsaa et andet Hensyn været bestemmende for Flertallet. I denne Henseende vil jeg gerne have en Oplysning af den højtærede Minister. Det er nemlig gaaet saadan, at da han fremsatte disse to Forsikringslovsforslag, jeg begyndte med at omtale, nemlig Lovforslagene om Forsikring mod Følgerne af Arbejdsløshed og om Forsikring mod de økonomiske Følger af Sygdom, var disse Lovforslag sammenbundne i Overensstemmelse med den historiske Synsmaade, og idet han mente at burde indføre faste Indtægtsgrænser, fik vi saadanne ført igennem forslagsvis baade for Sygekassernes og for Arbejdsløshedskassernes Vedkommende. Nu har den højtærede Indenrigsminister ved en anden Lejlighed, nemlig ved Behandlingen af Lovforslaget om Arbejdsløshedskasser, søgt at hævde overfor mig, at han i saa Henseende var i Overensstemmelse med de gældende Love, at Arbejdsløshedsforsikringen netop byggede paa Sygeforsikringen, og som Følge deraf maatte der, naar der var faste Indtægtsgrænser i Sygekasseloven, naturligt ogsaa være det i Arbejdsløshedskasseloven. Det var ikke noget, som særlig han eller hans Ministerium havde fundet paa, men det beroede paa min Ukyndighed, at jeg ikke havde gennemskuet denne Sagens Sammenhæng. Jeg skulde ikke komme tilbage hertil, hvis ikke dette Spørgsmaal i højeste Grad berørte den Sag, hvorom vi taler. I denne Sammenhæng, nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om faste Indtægtsgrænser, er netop Sygekasseloven, det principale. Da den højtærede Minister talte om disse faste Indtægtsgrænser, udtalte han følgende — det er ikke særdeles mange Linier, saa jeg kan maaske med den højtærede Formands Tilladelse læse dem op: „Det vil med andre Ord sige, at hvis vi ikke faar en ny Lov“ — der er altsaa Tale om Arbejdsløshedskasserne — „der enten indeholder Indtægtsgrænser eller ogsaa bygger paa et helt andet Grundlag, nemlig det, der er foreslaaet her af Udvalgets Flertal, og vi faar en ny Sygekasselov, eller Ministeren i Henhold til den bestaaende Sygekasselov fastsætter andre Grænser kan det fuldstændig omkalfatre Grundlaget for Medlemsretten, ogsaa til Arbejdsløshedskasserne“. Jeg vil ærligt tilstaa, at da jeg hørte disse Ord i sin Tid, forekom de mig saa dunkle, at jeg ikke forstod dem,